

манието на Бастилия послужило за знакъ за най разрушително натискание на народнитъ страсти. Въ съверна Франция, тамъ, гдѣто селянитъ плащали за земята пари и живѣли въ доволство, отричанието на старината ся изразило въ това, че на сжщия часъ ся прекратили всичкитъ обязателни работи и всичкитъ десетъчни плащания; въ нѣкои имѣния селянитъ зели за въ своя полза онѣзи земя, която помѣщикътъ обработвалъ за себѣ си; по животътъ на мѣстното дворянство останалъ съвършенно безопасенъ и всичкитъ дворянски кули останали наповредими; и тѣй на съверъ превратътъ ся извършилъ твърдѣ благообразно. На противъ, въ центърътъ и на югъ на кралството, гдѣто народътъ билъ раззоранъ и гладенъ, разигравали ся всичкитъ трагически сѣъни, които характеризиратъ селскитъ войни. Селянинътъ още не мислилъ да подобри положението си; той искалъ по напредъ да ся поутъши; въ него ся появила нужда да отмѣстѣва и разрушава. Въ Овернь и въ Дофине изначало селянитъ ся събрали въ гората, а отъ тамъ въоръжени различно, на тѣлни слѣзнали въ долината; кулитъ биле запалени, манастиритъ били разрушавани, дворянитъ били истребвани съ утънченна жестокость въ онези мѣста, презъ които минавала такава тѣлна. Въ Франшъ-Конте Везулска националната гвардия ся опитала да остави дѣйствиѣта на мѣстнитъ селяни, но селянитъ разбили гвардията, откарали е въ градътъ Везулъ и съ пристѣжитъ зели даже самия градъ. Въ провинцията Маконне събрала ся тѣлна отъ 6000 души селяни, и който отъ селя-